

15

TOLEDO
BIBLIOTECA PROVINCIAL

Sala *Reservada*

Número *59*

C. #37 ~~C. 29~~

INC

342

(1) T. 885071

C. 1000207647

(2) T. 885084

(3) C. 1000207640

T. 885046

C. 1000207657

(4) T. 736065

C. 1000086018

(5) T. 885060

C. 1000207658

Relij Antonij Nebrissen. Rele
ctio nona de accentu latino
aut latinitate donato
quam habuit Sal
mãtice. iij. id^o
iunias an
no. d.
xiiij.

Helij Antonij Hebriffensis grāmatici z rhetoris repetitio nona de accentu latino: aut latinitate donato. quam habuit Salmantice. iij. idus iunias. Anno. M. d. xiiij.

E si omnes discipli

ne: que actione aliqua siue p̄templatione terminant̄: maxima ex parte circa res difficiles ambiguas incertasq; versent̄: tamē pp̄siori quodā modo id cotidie in reliteraria exprimur. Atq; vt omittam⁹ illa: que sunt nobis inspirata diuinit⁹: quibus nihil certius esse potest: quid ē quod humana diligentia possit assequi: nisi alluci-

nans z quasi per noctis ymbzas aliquid explorans? Jā illa que p̄mū certitudinis gradū obtinere dicitur matheseos doctrina: tantis hodie tenebris inuoluta est: vt pauca illius vestigia extēt. Nam de physicis quota pars rerū est inuēta: quas natura in sinu maiestatis sue reposuit? Excutiam⁹ nunc artes illas: quarum finis est actio: atq; ciuilē imprimis: que intra se omnia illa cōplectitur: quib⁹ humana societas cōstat. Accipe quid d̄ illa philosophorū maxim⁹ dicat. Iusta inquit z honesta de quibus ciuilis considerat: tātam varietatem z discrepantiā in se habent: vt lege dumtaxat z consuetudine: non autem natura cōstare videāt. Medicina quoq; siue sit illa methodica. siue clinica. siue empirica: nihil incertius excogitari potest: cū pro loci. pro tēporis. p̄ aetatis. pro medicamētorū ratione labet: atq; subinde nouitatibus victa mutet̄. Nolo nūc cōmemorare aliarum artium incōstantiā. venio ad grāmaticē cui ratio dicendi cōiuncta est. que cū sit ex diuersorū temporum autorib⁹ aut ex contēporaneis discrepantibus collecta: nihil pp̄modū certi ac definiti de ea tradi potest. Quare illud vnicū tantē ambiguitatis remediū est nobis reliquū: vt optimi cuiusq; autoritati innitamur. Qui sint autem optimi: aut qui alijs prestantes aliubi est a nobis copiosius disputatū. At qui hoc in loco subiiciet mihi quispiā: cur in illis meis introductionibus latinis: que sunt a me iam p̄dē edite: relicta illoz qui sunt ex classe prima scriptorū autoritate: secutus sum minus idoneos. Et cū de accētū latino regulas p̄ponere: cur illas ex neotericis atq; nullius autoritatis autoribus cū longela

teq; pateret in angustias quasdam coarctarim? Aut quid mihi venit in mentem: ut cum Quintilianus libro primo institutionum oratoriarum latini accentus regulas simpliciter et sine ulla exceptione traderet: ego illas in arctum quendam locum augens artis difficultatem contraxerim? hoc est in nigrum candida vertere. in tenebras splendore conspicua. Apud nos inquit ille: accentus latini ratio brevissima est. Namque in omni voce: acuta intra numerum trium syllabarum continetur: siue hec sint in verbo sole: siue ultime. et in his aut proxima extreme: aut a fine tertia. Trium porro de quibus loquimur media longa aut acuta erit: aut flexa. eodem loco brevis utique tertiam acuet. Est autem in omni voce utique acuta: sed nunquam plus una: neque unquam ultima. ideoque in bisyllabis prior. Preterea nunquam eadem flexa et acuta: quia eadem flexa ex acuta. utique neutra claudet vocem latinam. Ea vero que sunt syllabe unius: erunt acuta aut flexa: ne sit aliqua vox sine acuta. Quid apertius dici potuit: aut quid simplicius? Atque ut eandem preceptionem nobis inculcaret: idem sepe sed alijs verbis repetit. Est inquit in omni voce acuta syllaba: neque unquam ultima: ideoque in bisyllabis prior. et subdit: quod neque flexa neque acuta claudet vocem latinam: quia ut dixit accentus acutus in penultima aut in antepenultima: circumflexus in ultima aut in proxima a fine semper collocari debet. Idem quoque auctor libro eiusdem operis duodecimo ubi oratoris officio instruit: moribusque informat. Accentus inquit cum rigore quodam. tum similitudine ipsa minus suaves habemus: quod ultima syllaba neque acuta unquam excitatur: nec flexa circumducitur: sed in grauem vel in duas graues cadit semper. Uides quemadmodum per abnegationem utrobique interponit decretum irritans: cum dicit neque unquam ultima. et utique neutra claudet vocem latinam: sed in grauem vel in duas graues cadit semper. Quam generalitatem nullis coarctat limitibus: nulla exceptione contrahit nullis prescribit finibus. Quid igitur sibi voluit: quod in calce nostrarum introductionum diximus accentus latini regulas tot modis fallere: ac primo quidem distinctione. hoc est differentie causa. Secundo abscissione. Tertio attractione. Quarto interrogatione. Nam de sinapia hoc est consequentia et de idiomate postea differemus. Ego tibi o amice: ut ingenue verum fatear: quo tempore rudimenta illa in vulgus edidi: non putaram tanto consensu omnes hispanos meos in sententiarum meam ituros. Itaque non fueram ausus immutare quicquam ex ijs voculationibus que illorum auribus iam pridem infederant: cum presertim essent auctores: quibus possent errata sua defendere. Nam quis mihi crederet: si iam inde a prin

cipio dedissem praeeptū: qđ in cremētis verboꝝ pferendū esset ama-
uerim⁹ amaueritis. docuerim⁹. docueritis ⁊ similiter cadētia: accētū in
penultima circūflexo: At qui iā nemo est vel mediocriter doctus: qui
nō itā pferat. tātum potuit efficere iūcta cum ratione auctoritas. Qđ
spero etiā futurū in ijs vocib⁹: de quib⁹ impraesentiaꝝ disputaturi su-
mus. Gallūt in quā regulē supiores: ⁊ primo quidē distinctione: hoc ē
differentie causa. Idq; quosdā putasse debere fieri Quintilian⁹ refert.
Ceterū iam scio inqt eruditos quosdā ⁊ nōnullos etiam grāmaticos
sic docere ac loq; vt ppter quedam vocū discrimina verbū interi acu-
to sono finiāt: vt in illis. que circū littoꝝa circum piscosos scopulos: ne
si graue posuerit secundā: circus dici videat: nō circuitus. Quod nul-
lo modo posse dici Quintilian⁹ statim ostēdit dicēs Mihi videt con-
dicionē mutare: quod in his locis verba coniūgim⁹. Nam cum dico
circum littoꝝa: tāquam vnum dico dissimulata distinctione. itaq; tan-
quam in vna voce vna est acuta: quod idem accidit in illo Troie qui
primus ab oris. Haec Quintilian⁹. ⁊ subdit. separata vero haec a prae-
cepto nostro nō recedent. Quod peride est ac si dicat praepositiones
suo casui praepositas cum illo coalescere: cōmunemq; accentum ha-
bere: quādoquidē vna vox vtraq; particula cēsetur: ita tamē vt prae-
positionis syllabę omnes grauetur: ⁊ accētus accōmodetur dictioni
cui praepositio illa deseruit. Quod si praepositio separet: qđ potest
fieri cum contra naturam suam postponitur: vt cum Vergilius dixit
transtraper et remos: et alio in loco. Errabāt acti fatis maria omnia
circum: aut per se praepositio sine suo casu profertur: vt cum dico cir-
cum praepositio iūgitur accusatiuo: palam vero ablatiui: tunc Qui-
tilianus dicit quod tales voces a praeepto suo non recedent: hoc est
quod sequentur regulas accentus latini perinde ac si essent per se di-
ctiones. Quod vero Quintilianus ait distinctionem illam siue dif-
ferentie causam in aduerbijs tantum vendicasse quosdam: id sibi nō
placere ostēdit: cum regulas proponēs: nihil excipit. Sed neq; legi
quemquā: cui⁹ auctoritas admitti debeat: qui hoc scripserit. Neq; au-
diui quemquam virum doctum: qui huiusmodi loquēdi ratione sit v-
sus. Quod si quis mihi Priscianum obiecerit: qui nō nihil huic prae-
ceptioni obstat: vt me aliquādo tātis questionibus explicem: princi-
pio nō admittam libellum: qui sub illius nomine inscriptus de accen-
tu vulgo circumfertur: idq; doctissimorum consensu atq; compluri-
bus argumentis facile comprobatur. Nam que de aduerbijs libro
quintodecimo atq; de alijs partibus orationis alijs in locis scripsit:

non sunt multifacienda: cum habeam auctores optimos quorum te-
 stimonia possim illi opponere. Serui⁹ in illud ex aeneidis vergiliane
 libro sexto: illius ergo venimus. Ergo inquit cōiunctio fuit: sed p̄ accēt⁹
 mutationē in aduerbiū trāsit. ⁊ est sola particula quę habet in fine ac-
 centū circūflexū. Quod si sola: igit̄ alias aduerbiū loci ⁊ tēporis non cir-
 cūflexit̄: id quod Priscian⁹ putat. Idē quoq; præcipit cōposita ab in-
 de tertiā a fine debere acui. vt deinde. exinde. p̄inde. perinde. ⁊ a quā-
 do. vt aliquādo. nequādo. siquādo. quā pungēdi rationē Aldus ma-
 nuti⁹ sequit̄: d̄ quo quid nos sentiam⁹: postea dicem⁹. Idē adhuc Pris-
 cian⁹ asserit ab horsum cōposita: vt dextrosum. sinistrosum. deorsuz
 seorsum. et ab hac particula versus cū postposita cōponit̄: vt italiam
 versus: siciliā versus: eādē quoq; tertiā a fine acuere: non ob aliā ratio-
 nem: nisi vt sub vno accētū prolata demōstrētur esse cōposita. Non
 tamē in eadem perstat sententia: sed affert adhuc aliam causam mi-
 nus aptā: quā sibi magis placere dicit: particulas videlicet illas hor-
 sum ⁊ versum habere vim quādā inclinādi ad se nomina supraposita:
 quemadmodū ⁊ illa quę neve: quas vocāt encliticas ex eadē ratione.
 de quibus mox. Eandē cōpositionis causam esse dicūt cur illa mutēt
 accentū ex penultima in tertiam a fine. deinceps. de repente. de ipso
 uiso. ⁊ a p̄pter cōposita. vt ea p̄pter. quap̄pter. et a lōge. vt de
 lōge. alōge. et a circū. vt circū circa. idcirco. ⁊ cōplura alia ad hūc mo-
 dum vt dumtaxat. ex aduersum: quā omnia et Quintilian⁹ ⁊ doctorum
 vsus excludit. Aiunt præterea differentię causa accētū acuto in
 vltima p̄ferēda esse illa p̄fecto. porro. immo: ne videant̄ coincidere
 cum datiuis quorūdam nominū. Cur nō ⁊ aduerbia illa quę ipsa dati-
 ui terminatione similia sunt quibusdā nominib⁹ adiectiuis. vt falso cer-
 to. manifesto. consulto. crebro. auspicato. augurato. sedulo. precario.
 merito. raro. modo. cito. Ad quod isti respōdent id nō debere fieri ni-
 si in illis tantum: vbi auctores differentiā facere voluerūt. Sed qui tā-
 dem obsecro sunt isti auctores: vbi latent: vnde sunt petendi? Nōne
 cōmodius multoq; simplicius est Quintiliani præceptū qui nihil ta-
 le nos curare præcipit: sed tantū vt accētus latini regulas teneam⁹?
 Quod si vt ille ait cōsuetudo vicerit: vetus lex sermonis abolebit̄: to-
 tū hoc negotiū quod grāmaticē appellam⁹ nomē ē inane. Sit apud græ-
 cos accēt⁹ ratio difficilior: sit apud nos quā breuissima. Habeāt illi ac-
 centus magis varios: q; plures habēt dialectos hoc est loquēdi gene-
 ra. sit nobis vnū atq; simplex dicēdi gen⁹. Sit illis quātūcūq; volent
 accētus suaves atq; ipsa varietate dulces: dū nobis relinquāt gravita-
 tē atq; cōstantiā: quā musas colimus seueriores. Abaneat igit̄ nobis in

hac parte fixū indubitatūq; p̄ceptū: siue fiat cōpositio ex diuersis
particulis siue inuicē aponatur: semp̄ obseruādos esse tenores ex p̄-
positis d̄ latino s̄mone regulis hoc est nūquā in fine acuēdā aut circū-
flectā esse syllabā: nisi in ijs que sunt syllabę vni⁹. Necq; dicēdū cū im-
perita multitudine vna. plane. sane. pone. fere. ferme. ergo. alias. sed
ecōtrario p̄iori acuta: sequētī vero delecta. Q̄d si penultima p̄ natu-
rā fuerit longa: in eadē accētū debere collocari. Necq; cum vulgo p̄fe-
ras p̄ima acuta ad p̄me siue app̄ime: s; media ad p̄ime siue app̄ime:
q; eadē ē lōga. nō enī uero siue at uero: antepenultima acuta: s; penul-
tima enī uero at uero. Q̄d si fuerit breuis: i tertiā a fine eē trāsferēdū: si
dictio sit cōposita. vt i illis admodū quē admodū p̄p̄modū. postmo-
dū postmodo. q̄dāmodo huiusmodi: istiusmodi. Si vero p̄positione
nō coalescāt: suo queq; accētū erūt p̄ferēda. vt si trib⁹ particulis solu-
tis dicas quē admodū. Idē quoq; dicēdum de illis multo magis siue
multo magis. quāto magis siue quāto magis. multo min⁹ siue multo
minus. paulo minus siue paulo min⁹. nihil magis siue nihilo magis.
nihilomin⁹ siue nihilo min⁹. Ex hac ratiōe tenus p̄positio cū post-
ponat̄ semp̄ cōtra naturā p̄positionis si cōponit̄: remittit accētū ad
syllabā p̄cedētē vt hacten⁹. quatenus. Si vero nō cōponit̄: suum p̄
se accentū retinebit. vt crurū ten⁹. capulo ten⁹. pube ten⁹. Illa tamen
que corrupta in cōpositionē veniūt: siue ita coeunt vt nō possint sepa-
rari: si penultimā habēt breuem regulā accētus generalē sequūtur. vt
aliubi. sicubi. inibi. identidē. indidē. interealoci. obiter z huiusmodi.

Secūdo inquā accētus latini regula fallit in dictionib⁹ abscissis:
q; in eadē syllaba retinēt accētū: in qua fuerat ante abscissionē. quem-
admodū in nominib⁹ p̄p̄ijs secūde declinationis in ius syllabas de-
finētib⁹: que. us. mutata in. e. apud antiquissimos formabāt vocādī ca-
sum. vt hic vergili⁹ o vergilie. hic ovidi⁹ o ouidie. hic mercuri⁹ o mer-
curie. antepenultima acuta: p̄pterea q̄d penultima breuis est. Deide
us. finali abscissa sequēs atq; p̄inde saeculū eruditius p̄tulit o vergi-
li. o ovidi. o mercuri. accētū acuto in eadē syllaba hoc est i penultima:
quāquam sit breuis: q̄d est cōtra latini sermonis regulā. Quis hoc di-
cit? Priscian⁹ opinor in secūdo de octo partib⁹ orationis volumine:
cū de vocatiuo singulari d̄clinationis secūde agit. Atqui. P. Fligidi⁹
figulus apud Seliū libro noctiū atticaz duodecimo aliter sentit: reit̄
ciēdū esse videlicet accētū in tertiā a fine quoniā penultima sit breuis
Fligidij verba refferēte Seliō ex grāmaticorum commētariorum li-
bro quarto z vicesimo sunt huiusmodi. Uoculatio inquit qui pote-
rit seruari: si nō sciemus in nominibus vt Valeri vtrū interrogandi

an vocādi sint casus? Nā interrogādi secūda syllaba supiori tono est
 quā prima. deide nouissima deijcā. At in casu vocādi supiori tono est
 prima: deide gradati descēdūt. Sic q̄dem **Figidi** praecipit. s; si q̄s
 nūc inq̄t **Valeriū** appellās in casu vocādi secūdū praceptū **Figidi**
 acuerit primā: non multū aberit: quī rideat. **hec Belli**. vocationē
 appellat **Figidi**: quē nos accētū. Casum interrogādi: quē nos geniti
 uum: q; p̄ illū interrogam⁹ cui⁹ est aliq̄ res. casum vocādi quē nos vo
 catiū. Sed cur in vocatiuo **Figidi** acuit tertiā a fine: z i genitiuo pe
 nultimā: illa nimirū ratio est: qđ vocatiuus. i. simplici: genitiu⁹. i. dupli
 ci scribit: quę plate coalescūt in syneresin: retinēt tamē! p̄modum
 vim suā. Sed dic mihi rogo te: vtri magis credēdū esse cēses **Priscia**
 no homini nouicio atq; omnium reprehēsiōni obnoxio: an **Figidio**
 omniū iudicio viro eruditissimo? Nemo est hodie vel mediocriter in
 re litteraria doct⁹: q̄ nō in **Prisciano** aliqđ desideret. aliqđ detrahat.
 aliqđ scriptū negligētius existimet. Idq; iā vulgo psuasum est: vt illi⁹
 auctoritas nō admittat: nisi in ijs tātum quę alioꝝ testimonio probat:
 aut quę alioꝝ sentētiaē dūtaxat nō aduersent. At de **Figidio** figulo
 audi qđ **Belli** in libri vndeicesimi libri calce scribat. **Aetas** inq̄t. **Ab.**
Liceronis et. **L. Cesaris** p̄estantes facundia viros paucos habuit:
 doctrinaꝝ autē multiformiū variarūq; artiu⁹: quib⁹ humanitas erudi
 ta est: culmina habuit. **Ab. Clarronē**. et. **p̄. Figidiū**. et quę sequūtur.
 Sed obijciet mihi quispiā rursus: cur igiē cōtra **Figidiū** praepcio
 nem dedisti: quod abscissione accentus latini regula fallit? Nimirum
 quia illud vulgo proponebat: sed quid ego ea de re sentirem in com
 mentationibus: in quibus cū eruditioribus loquor: manifeste ostēdi.
 Quāquam. **p̄. Figidius** inquam vir sui saeculi praeter vnum **Lice**
ronem omniū eruditissim⁹ putauerit in casu vocādi hui⁹ nominis **va**
lerius: primam accētū acuto esse proferendam. Quod z si **Belli** scri
 bit non defuisse qui irriderent: ego tantum **Figidio** tribuo: vt cum
 eo libentius velim errare: quam cum omnibus neotericis litterato
 rib⁹ verum dicere. Scribit praeterea **Priscianus** libro quinto: quod
 nomina in. as. desinentia si sunt latina et patria: debēt in fine circūfle
 cti: vt arpinas. suffenas. capenas. affertq; eius rei causam: quia per
 syncopam proferuntur. antiquissimi enim hic z hec arpinatis et hoc
 arpinate proferabant. Idem quoq; de pronomibus illis nostras
 et vestras vult intelligi. **Quintilianus** certe nihil tale praecipit:
 neq; quod ego legerim: alius quisquam hoc scripsit: cuius modo au
 toritas sit recipienda. Nam quod probus grammaticus in illud
Vergilij ex tertio aeneidis humo fumat neptunia troia: scribit expo

hendū esse fumat pro fumauit: atq; idcirco fumat vltimā debere cir-
cūflectere: merito a seruiō in eodē loco explodit: neq; vllō modo ē ad-
mittēdū. S; neq; illa que sunt a dico. is. duco. is. ⁊ facio. is. cōposita: q̄
abijciunt. e. litterā finalē in secūda psona singulari presentis impatiui
modi: alio modo sunt pferēda: quā secūdū regulas accētus latini. Si-
cut neq; aduerbia illa isthuc illuc. isthic illic. et similia. neq; obstat qđ
sunt abscissa ab eo qđ est isthuce. illuce. iā donec siue ex eo qđ est abscis-
sum ab eo qđ donicū: siue ex regula de accētū latino tradita primā cir-
cūflectit. Tertio inquā accētus latini regula fallit attractione: si-
ue inclinatione: ex natura vt aiunt quarūdā particularū: quas dicunt
habere vim attrahēdi siue inclinādi ad se vltimā syllabā dictiōis pae-
cedētis. Graecitāmē aliter dicūt appellari apud se quasdā particulas
encliticas hoc ē inclinatiuas: nō qđ ad se inclinēt vltimas dictionum
precedētū syllabas: s; qđ ad illas suos accētus remittāt. Sed siue hoc
siue illud sit: qđ ad rationē plationis attinet: nihil refert. Sed habeāt
graeci huiusmodi particulas inclinatiuas: qbus est cōsuetū acuerē vl-
timas dictionū syllabas: id quod apud illos habere nescio quā suavi-
tatē **Quintilian** dicebat: Latini fmonis cōsuetudo huiusmodi accen-
tus q̄si pegrinos penitus reformidat. Quis igit̄ p̄ceptū illud pri-
mus induxit: aut vnde factū est: qđ tā p̄naciter indoctorū animis in-
federit: vt nihil sit: qđ maiori cōtētione defendāt? Quib; astipulātur
nō infimē cōditionis homines: s; maximī in re litteraria viri. Atq; im-
primis **Aldus manuti**: qui nūquā aliter pūgit libros: quos p totū or-
bem terre disp̄git. Sed quid si **Quintilian** nihil tale p̄cipit? Quid
si nemo est hodie: qui vix doctū ita loquētē audierit: neq; opinor **Al-**
dus ipse sic vnquā est locutus. Igit̄ **Aldus**: quispiā dicet: aliud facit:
aliud p̄cipit. Sic ē p̄fecto. plenaq; huiusmodi errorib; est vita. Sed
in hoc peculiare quiddā accidit: vt cōtra falsum p̄ceptū: recte homi-
nes loquant̄ eruditi: alijs in reb; ediuerso bene p̄cipiāt: ⁊ agāt ma-
le. Sed esto syllaba inclinatiue particule incūbēs acūda sit id qđ est i
nostris p̄ceptionib; traditū: num ita debet acui: vt istifaciūt: hoc
est excitato ac vehemētī quodā sono? Cur igit̄ dedisti nobis p̄cep-
tū qđ erat postea dediscēdum? Nimirū quia illic cū vulgo hoc ē cum
pueris rudib;: cū p̄ceptorib; parū eruditis: cū sacrificulis ⁊ edituis
res agebat. Qđ gen; hominū nihil p̄bat: nisi qđ didicit: atq; plerūq;
nouitatib; offendit. Quos cū recta nō possem; adoziri: dolis fuerunt
circūueniēdi. Dixim; nāq; huiusmodi syllabas nō incitato illo accētū
p̄ferendas: quē latinus sermo recusat: s; clemētiori ⁊ q̄lis est fere quē
ipsi moderatū appellabāt. Idq; testati sum; in cōmentationibus nr̄is

in quibus nō tam discipulos quā praeceptores artis litterarię insti-
tuim⁹. Sed de his hacten⁹. nunc ad reliqua pergamus.

Diximus accētus latini regulam q̄rto deficere interrogatione: quo-
niā vltimas clausulaz syllabas interrogando suspendim⁹. Q̄d nimiū
ecclesiastici faciūt: cū psalmos. pphetias. epistolas. euāgelia. ⁊ docto-
rum expositiones populo audiēte p̄nunciāt: vel potius subobscure cā-
tant: atq; vno p̄pe ductu syllabas omnes efferūt: nisi q̄ten⁹ distictio-
nis gratia quasdā sesquitono: quasdā diapēte hoc est tribus tonis cuz
dimidio submittūt. At cū est interrogādū: quartā a fine deiiciūt semi-
tonio: tertiā sesquitono: deinde penultimā tono: atq; vltimā rursus
attollūt sesquitono: vt sit vltima syllaba par quīte p̄cedēti. Quā
monotonian. idest eiusdē soni similitudinē fugiēdam esse i p̄nūciatio-
ne Quintilian⁹ praecipit. Neq; enī omnia submisso: neq; omnia ela-
to neq; oīa medio quodā sono: atq; sub vno deniq; aspectu sunt p̄fe-
rēda: s; faciendū sunt quidā dictionū syllabarūq; flex⁹: p̄t verboꝝ aut
sentētiarū aut ad sequētia trāsitus ratio exegerit. Aliter nāq; caesum
claudimus recitando iuuenalis illud.

Semper ego auditor tantum: nūquam ne reponam

Vexatus toties rauci theseide codri⁹

Aliter illud eiusdem.

Nonne libet medio ceras implere capaces

Quadriūio: illic nāq; acūm⁹ finē: at hic grauamus. Itaq; nulla de
his certa regula tradi magis potest: quā de interiectionib⁹: quas om-
nes scribūt p̄ mentis nostrę affectu aut p̄ arbitrio esse p̄ferēdas. Au-
diui ego nup̄ Bernardū gentilē siculū ordinis p̄dicatoꝝ frat̄: qui
carmina sua quēdā mihi recitās accentu accuto omnes clausulas non
sine decore ac venustate finiebat. Deficiūt praeterea latini accēt⁹
regule idiomate: hoc est cum dictiones peregrinae sermoni latino mis-
cent. de quo in calceitroductionum latinarum diximus.

Hebraeꝝ voces plerumq; in fine acuntur.

Non tamen ⁊ semper: quia saepe in fine grauantur:

Id quod alexander deceptus forte putauit.

Si casus graecos vsurpet sermo latinus:

Accentu graeco talis vox est referenda.

Graeca sit at si vox sed declinata latine:

Accētus noster casus moderabit illos.

Nam quēadmodū in tertiarepetitione dixim⁹: de accētū latinarū
dictionū multa a multis p̄dita sunt. at de hebraicis ⁊ graecis cum in
sermonē latinū nō mutata litteratura transferunt: quo essent accētū
p̄ferendē: neminē adhuc certi quicquā p̄didisse. Quo in loco ⁊ si non

nihil de accētū graeco attigim⁹: atq; illa eadem ex parte cōiecim⁹ in quoddā opus: qđ cum eisdē introductionib⁹ vulgo circūferē: nō tamē pigebit me nūca ipsa repetēs iterūq; iterūq; monere. Neq; enim forte ad rē tam insuetā atq; proinde a plerisq; ignoratā vna via pueniri potest. Igit⁹ hebraicis vocib⁹ in aliud tēp⁹ reiectis: de graecarū dictionū accētū: quę sermoni latino intermisceri cōsueuerunt: pauca ī presentiarū perstringem⁹. He omnes cū apud illos in quinq; declinationes distribuant⁹: a nobis in tres dūtaxat priores reducunt⁹. Nam per quartā z quintā nullū est graecū nomē quod inflectat⁹: sed neq; latinū quod qđ sit ppriū. Nomina quoq; in quib⁹ declinatio graeca cū suo accētū ab autorib⁹ vsurpat⁹: maiori ex parte ppria sunt virozū aut foeminarū siue locoz. Quę quoniā in alterā linguā non debēt trāsferrī: nō sine causa interpretes cū sua litteratura plerūq; reliq;erūt. Id quod est a septuaginta obseruatū: qui ex hebreo ī graecū sermonē trāsferrētes raro ex pprijs nominib⁹ quicquā imutarūt: posteriores audaci⁹ ex adā adam⁹. ex abraam abraam⁹. ex iacob iacob⁹. ex ioseph iosephus. atq; ad hūc modū alia cōplura interpretātes. Pari quoq; modo latini ex graeco nomina ppria vertētes cū sua litteratura plerūq; reliquerūt: nō numquā illis declinationē suā cū reliquis accidētib⁹ accommodarūt. Hinc Quintilian⁹ de grāmatica differēs: Recentiores inquit instituerūt graecis nominib⁹ graecas poti⁹ declinationes dare: quod tamē ipsum nō semp fieri potest. z subdit. Mihi autē placet latinam rationē sequi quousq; patit⁹ decor. Neque enim calypsonē dixerim vt iunonē: quāquā secutus antiquos caesar vtit⁹ hac ratione declinandi: sed autoritatē inq; consuetudo superauit. Phocas praeterea vbi de graeca declinatione: errant inquit q; didonis aut mātonis dicit genitiuū. z vocū asperitas z veterū autoritas eiusmodi declinationem repudiauit. Quod si graecoz nominū graecā declinationem admittim⁹: z accēt⁹ quoq; graecos cū illis recipiam⁹ necesse est: id quod omnes ad vnū tam antiq; quā recētiores grāmatici cōfiteantur. Nominū itaq; graecoz: aut eoz quę p graecā declinationē inflexa latino sermoni miscētur: nominatiui terminationes parti sunt mere graecę. partim mere latine. parti graecis atq; latinis cōmunes. Adhuc graecas voco illas: q; nō admittūt casus latios. mere latinas: q; nō admittunt casus graecos. cōmunes: q; sub eadē graeca terminatione possunt graece simul z latine declinari. Potest tamē fieri vt ī quibusdā magis sint ī vsu casus graeci quā latini: atq; ediuerso in quibusdā magis latini quā graeci. Adhuc graecę terminationes sūt ille: q; grāmatici declinatiōi latine nō interposuerūt. He sunt i. a. lōgā q; ad p̄mā declinationē referūt. vt nemeas. In. e. lōgā q; ad eandē p̄mā. vt helene. es. in. o. lōgā: quę ad tertiaz

vt sapho saphois. et p synerefin saphus. In. os. et in. on. breues: q̄ ad
 secūda. vt ilios vel iliō. ilin. Ad he latinę sunt: q̄ graecos casus non
 admittūt. quę admodū omnes q̄ exterminatione graeca i latinā litteris
 imutatis sūt trāslate. vt ab helene. es. helena. e. ab atrides. u. atrida. e.
 Cōmunes sunt alię omnes q̄ sub eadē terminatione graece z latine pos-
 sunt declinari: nisi q̄d vt paulo ante dixim⁹ latini alijs casib⁹ magis quā
 alijs vtunt. puta in tertiā declinatioe accusatiuis vtriusqz numeri po-
 ti⁹ quā genitiuis. z genitiuis quā datiuīs. In secūda q̄qz accusatiuo z vo-
 catiuo frequēt⁹ quā genitiuo z genitiuo q̄ datiuo. Ablatiu⁹ tñ q̄ grae-
 ci carēt: semper erit latin⁹: ac p̄de accētū ac declinatioe latina moderā-
 d⁹: p̄fertis cū latina terminatioe coiciderit. Nā in mere graeca declina-
 tione ablatiu⁹ datiuo poti⁹ assimulabit. Sz antea quā d̄ singulis dicā
 explodēda mihi ē hoc iloco Aldi manutij ratio: q̄ ex Quilitiani prae-
 cepto vti i accētib⁹ p̄ apices designādis. Nā in terminationib⁹ illis que
 sunt graecis atqz latinis cōmūes: ego nō video cur graecos poti⁹ quā
 latinos sequat. Nisi fortasse qz magis fauet graece quā latine lectioi.
 siue vt nos homines latinos cōtemnat: graecis se vocib⁹ iactat. Qd̄ si
 iā terminationes ille sunt latinitate donatę: atqz omniū cōsensu inē
 latias receptę numerāt: q̄ tādē cacozelia ē alienis quā patrijs vti mal-
 le. Igit̄ quę admodū ego illi facile assentio: in mere graeca declinatio-
 ne: ita in cōmuni penit⁹ dissentio. Itaqz ob hāc causā inter accēt⁹ grae-
 ci regulas p̄posita ē a nobis vigesima his p̄bis. Nominatiu⁹ atqz p̄
 de vocatiu⁹ singularis terminationē habēs cōmunē graecis z latinis:
 tamen accētū graeco z latino p̄ferri potest: mixt⁹ tamē sermoni lati-
 no secūdū regulas accētus latini p̄ferend⁹ est. In sermone vero grae-
 co accēt⁹ graeci regulas sequat oportet. Esto exēpli causa hoc nomē
 atreus: quod tam a graecis quam a latinis per eus diphthongon pro-
 fertur: quam terminationem latini suam fecere: atqz accentu accuto
 in p̄ma ptulerūt. Atq̄ Ald⁹ manult accētū accuto i vltimo notare: quē
 admodū z oia alia noia similt̄ cadētia puta p̄the⁹. these⁹. p̄methe⁹.

Tertia regula est qd̄ nomina masculina aut foeminina aut duoz
 generū cōmunia: quę declinationis quę ad tertiā n̄am referūt: mit-
 tūtqz nominatiuū z vocatiuū pluralis in. es. cōmunez graecis atqz la-
 tinis terminationē genitiui singularis vtriusqz lingue rationē sequū-
 tur. illa modo differētia est: qd̄ graeci breuiāt latini vero p̄ducūt ter-
 minationē illā. vt quoniā apud grecos nomina terminata in. as. reci-
 piētia. d. in genitiuo acūt vltimā: penultima quoqz genitiui acuitur:
 atqz ex cōsequēti alioz casuū ex regula iferi⁹ tradēda. Esto exēpli cau-
 sa arcas. arcados. arcadi. arcada. o arcas. In plurali q̄qz arcades. A-
 pud latinos tamē qz huiusmodi nomina in obliquis breuiāt penulti-

mā: accēt⁹ transferē in tertiā a fine. vt arcas. arcadis. arcadi. arcadē. o arcas. Plurali nominatiuo z vocatiuo arcades. Cū itaq; Vergili⁹ in bucolicis dicit ambo florētes aetatib⁹ arcades ambo: atq; ibidē arcades inuidia rūpanē vt ilia codro: qz vtrobiq; es. breuiat: cōstat declinationē esse graecā z cōsequēter penultimā debere p̄duci. tametsi penultima sit breuis. Accusatiui tamen pluralis inter graecos z latinos manifesta est differētia ex terminatione: qđ illi in. as. breuē nos vero in. es. lōgam terminamus. qre illi arcadas penultima acuta: nos arcades antepenultima p̄ferem⁹. Atq; pari modo de reliq; huiusmodi. Nūc ad singulas quinq; declinationum graecarū z triū latinarū terminations accedam⁹. Sed qđ sibi velit Quintilian⁹: cū de accētū scribēs ait se iuvene doctissimos quosdā senes p̄ferre solitos atre⁹ z nomina huiusmodi p̄ma acuta: vt necessario secūda ellz grauis: mibi nō liquet. Nā si terminationē illā in eus diphthōgō ex sermone graeco i latinā declinationē admittit: recte p̄ferēbāt senes illi. si nō admittit: p̄perā. Atq; omnes grāmatici illā admittūt: atq; inter secūde declinationis terminations cōnumerāt. Sz antea quā ad singula descēdā repetēde sunt ex eodē loco regulę duę. Prima: qđ vltima dictionis syllaba existēte lōga: nō pōt accēt⁹ in tertiā a fine collocari: sz in penultima aut in vltima. Altera qđ in eadē syllaba collocat⁹ accēt⁹ in obliq;: in q̄ fuerat in recto. quę regula trib⁹ in locis deficit. p̄mo si in recto accēt⁹ sit in antepenultima: in obliq; vero vltima sit lōga: tūc enim ex regula supiori trāfferē accēt⁹ i penultimā. vt apostolos. apostolu. apostolo. apostolon. o apostole. vel apostolos. in nomiatiuo accusatiuo z vocatiuo antepenultima acuit⁹ in genitiuo z datiuo qz alter diphthōgo alter omega terminat⁹: in penultimā trāfferē. Deficit qz haec regula in nominib⁹ quę ad tertiā n̄az declinationē referūt: quę p̄pterea qđ crescūt vna syllaba in obliq;: si accēt⁹ in recto ē in antepenultima: necesse ē in obliq; in sequētē trāfferat⁹: quoniā accēt⁹ in q̄rta a fine collocari nō pōt. vt aenigma. habet in p̄ma accētū: aenigmatos in secūda. Tertio deficit haec regula in dictionib⁹ monosyllabis quę ad tertiā declinationē n̄az referūt: quarū genitiu⁹ i. os. acuit⁹: trāferturq; accēt⁹ a p̄ma in vltimā vt pā panos. cres. cretos. accusatiu⁹ q̄ frequēt vsurpat⁹ nominatiui accētū seq̄tur. vt pana. creta.

Prime igit⁹ latine declinationis vna dūtaxat ē terminatio in. a. breui. recipit tamē z q̄ttuor graecas in. a. longā. in. a. breuē. in. as. et in. es. lōgas. quibus omnes suos casus cōmunicat. recipit inquam ex prima declinatione graeca duas. in. as. et in. es. vt aeneas. anchises. quarū genitiuus exit in. e. diphthōgō. cui similis est datiuus. accusatiuus in. am.

Vocatiu⁹ in. a. breuē. ablatiu⁹ in. a. longā. Sūt q̄ hos casus nō a grae-
ca terminatione in. as. aut in. es. s; a terminatione latina in. a. breui d̄
ducāt. et illud qđ Horati⁹ in. ij. sermo. scribit. ne qđ humasse velit aia-
cem atrida vetas cur. z illud Quidiij ex. iij. meta. Te tamē oparui re-
ctoꝝ polydecta scriphi. illud p̄terea Sencee in agamēnone. Aggre-
diar te oresta furaboꝝ libēs. Illud qđ Martiali⁹ Tereos aut coena
crude thyesta tua: nō ab eo qđ est atrides. polydectes. orestes. thye-
stes: s; ab eo poti⁹ qđ a trida. polydecta. oresta. thyesta esse deducta.
S; cur has duas latini magis nō recipiūt: quam alias de q̄bus paulo
post dicturi sum⁹: nō video. Sed qđ ad rē attinet: plerique latinorum
fallunt: cū audiūt graecos: putātes qđ illoꝝ verba ita sunt enūciāda:
quēadmodū ab illis p̄ferunt. Nā cū apud eos vltima existēte longa
accētus nō possit in tertia a fine collocari: s; aut in eadē vltima aut in
penultima siue illa sit breuis siue lōga: cūq; nomina in. as. z in. es. des-
nientia p̄ducant in hac declinatione: necesse est vt penultima etiaz si
breuis sit acuāt. Quare illi ex sua regula dicūt andreas. pythagoras.
p̄riamides. p̄athoides. Hos vero q; penultima est breuis: trās lato ac-
centu in tertiā a fine dicimus andreas. pythagoras. p̄riamides. pan-
thoides. Itaq; apud Horatiū in. ij. sermo. quia ex declinatione grae-
ca legim⁹ pythagoran p. n. in fine: penultimā accētū acuto p̄feremus
Qualia in q̄t vincūt pythagoran anitiq; reū doctūq; platona. Apud
Vergiliū qđ in tertio aeneidis ex eadē ratione p̄riamiden heleniū gra-
ias regnare p̄ vrbes. et apud Horatiū in p̄ri. car. tartara p̄athoiden
iterū orco. In vocatiuo qđ apud eundē in. ij. sermo. Laertiade qđ
qđ dicā aut erit aut nō. Pari qđ sunt in errore qđ obliquos: nā de re-
ctis nolo nūc digladiari: horū nominū esaię. ieremię. zacharię z similit̄
desinētiū: p̄ferūt in penultima accētū acuto: cū sint omnino casus la-
tini habeātq; penultimā breuē. Eadē p̄terea ratio nostros in erro-
rē induxit: vt nomina graeca secūde illoꝝ declinationis in. a. lōgam d̄
sinētia: penultimāq; breuiātia que cū apud illos eandē penultimā si-
ue vltimā acuāt: ipsi qđ mutata etiā declinatione: quēadmodū z illi
p̄ferūt: cū deberēt ex accētus latini regula tertiā a fine acuere. z p̄ eo
qđ illi dicūt sophia. philosophia. theologia. astrologia. nemea. penul-
tima acuta: ipsi p̄ferre deberēt sophia. philosophia. theologia. astrolo-
gia. nemea. accētū in tertia a fine ex ratione declinationis latine: que
vltimā ex lōga in. a. breuē cōmutauit. Qđ si lōga vsq; repiat: itelligi-
mus declinationē esse graecā: atq; p̄inde accētū graeco p̄ferendum.
Quēadmodū apud Papiniū in. v. theba. z facilis nemea latas euo-
luere vires. Quem locū Priscian⁹ libro. vij. citās. nemea inquit: quia

seruauit. a. pductā accētū in penultima retinet acutū. Nō deerūt for-
tasse q̄ dicāt in papinio legēdū esse p nemea nemeē. aut p caesurā po-
nibzēuē p lōga: vt accētū latino pferat nemea p̄ma acuta. Sed nihil-
omin⁹ regula vtriusq̄ lingue in vigore suo pstat. Nā vero quis etiam
ex doctissimis q̄busq̄ nō peccat in pferēdis nominib⁹ in. e. lōgā desinē-
tib⁹: quē omnia ex mere graeca declinatione inflectūtur: in illis prae-
sertim quē habēt penultimā breuē. Nā cū deberēt illa enūciare accen-
tu graeco: ipsi latino pferūt. vt penelope p penelope. calliope p cal-
liope helene pro helene. erigone p erigone. danae pro danae. curydi-
ce p eurydice: z fere ad hūc modū nomina ppria foeminarū praeter
admodū pauca. vt agaue. canache: acuentia vltimā. Nomina quoq̄
regionū. vrbū z insularū. vt libye p libye asine p asine. ithace p ithace.
melite p melite. et nomina possessiua in. ce. desinentia. quē acutū vlti-
mā. vt grāmatice p grāmatice. dialectice p dialectice. musice p musi-
ce. ethice p ethice. A recto etiā in. a. breui terminato: cui⁹ penultima
pducit: acuturq̄ antepenultima: accēt⁹ vsurpat. vt apud Papiniuz
libro. vij. thebaidis. Nāq̄ ferūt raptā patris aeginā ab vndis. p quo
ineruditi dicerēt aeginā penultima acuta siue circūflexa: quoniā est
p naturā lōga. Secunda declinatio latina quinque habet proprias
terminationes in. er. ir. ur. um. us. Recipit quoq̄ vnā graecis atq̄ la-
tinis cōmunē in eus. diphthōgō. Cui⁹ nominatiuus quē admodū pau-
lo ante dixim⁹: in sermone latino latin⁹ poti⁹ quā graec⁹ cēseri debet:
atq̄ idcirco pferēdus est accētū latino: hoc est penultima acuta: cum
apud illos vltimā acuat. Ex hac terminatiōe latini omnes casus atq̄
p inde accēt⁹ graecos vsurpāt. vt tere⁹: p eo qđ illi dicūt tere⁹. In ge-
nitino tereos penultima acuta. vel terei p syneresin accētū in fine cir-
cūflexo. nā terei. p. ei. solutus latinus est. Martialis. flet philomela ne-
fas incesti tereos z q̄. Vergili⁹ in buco. aut vbi mutatos terei narraue-
rit art⁹. In dativo terei p syneresin q̄ sicut orphei. Idē in eodē ope
Orphei calliopea lino formosus apollo. Nā orptheo z tereo latini es-
sent casus. In accusatiuo terea z orphea penultima acuta. Iuuenalis.
alcinoen bacchi thebas z terea fausti. Vergili⁹ in buco. Orpheaq̄ in
medio posuit: siluasq̄ sequētes. Tereū nāq̄ z orpheū casus latini sūt
Locatiuus fere semp vsurpat a latinis: circūflectitq̄ vltimā. vt o te-
reu. o orphen. Ouidius. li. vij. metha. vt voluere ambē voluisti tu q̄q̄
tereū. Vergili⁹. iij. geoz. Illa q̄s z me iquit miserāz te pdidit orphen.
atq̄ ad hūc modū reliqua in eus diphthōgō desinentia: q̄ sunt ppe inu-
mera. vt tyde⁹. tydeos. thydea. tydeu. pele⁹. peleos. pelea. peleu. the

sens. theseos. thesea. theseu. achorē. achorēos. achorēa. achorēu. pē-
 the. pētheos. pēthea. pētheu. pmethe. pmetheos. pmethea. pme-
 theu. Recipit etiā duas in. os. et in. on. lōgas: quae illi per tertiā atti-
 corū declinationē inflectunt. vt androgeos. androgeo. androgeo an-
 drogeō. o androgeos. athos. atho. atho. athō. o athos. haec declina-
 tio cū suo accentu a latinis nōnūquā vsurpat. Vergili. ij. aenei. An-
 drogeos offert nobis socia agmina credēs. Idē. li. vi. In foro loetus
 androgeo. tū pēdere poenas. nā androgeo genitiu⁹ est graecus attic⁹.
 Iuuenalis. credit olim velificat⁹ athos: et quāquā graecia mēdax. et Ver-
 gi. primo geoz. aut atho: aut rhodopē. haec quoque declinationē iterpres
 vsurpauit in epistola ad corinthios prima. Ego quidem sum Pauli
 ego autem apollo: qui genitiuus est graecus ab eo quod apollo. Idē
 in eadem. de apollo autem fratre notum vobis facio. qui ablatiu⁹ da-
 tiuo attico similis est. Idem in epistola ad titum apollo inquit solici-
 te permittite: qui accusatiuus quoque atticus est. habetque accentū in ter-
 tia a fine: tamen si penultima sit longa: quod est declinationis atticae
 proprium. De altera terminatione in. on. lōgam: nō succurrit exē-
 plū: quod vsurpetur a latinis. Recipit praeterea et duas alteras in
 os. et in. on. breues: quae per quartam declinationem graecorū infle-
 ctuntur. vt ilios vel ilion. nam in vtraque terminatione reperitur. et ab
 eo quod est ilion. Vergilius. iij. aenei. dixit. ceciditque superbum ilion:
 et omnis humo fumat neptūnia troia. Ex hac terminatione maxime
 in. os. latini frequēter casus rectos atque ex obliquis accusatiuos vsur-
 pant cum suis accentibus: qui sunt apud illos tam varij: vt a nobis
 de illis nihil certi tradi possit. Nam et penultima etiam per naturam
 longa existente reiiciunt accentum in tertiam a fine: quemadmodum
 in ijs: quae sequuntur. aglauros pro vna ex filiabus cecropis. acastos
 peliē regis argiuorum flui⁹. Laystros asiae proprie dicte filius. cephe-
 sos phocidis regionis flui⁹. Lymolos insula vna ex cycladibus. Ly-
 parissos. viri et ciuitatis nomē. Corinthos ciuitas celebris. Erasmos
 peloponnesi flui⁹. Epiros regio europe contermina macedonie. Eri-
 mathos flui⁹ et mōs archadie. Euādro viri nomē celebre. Hellepō-
 tos fretū celebre. Hermaphroditos idē quod androginos. Hyacithos flos
 et lapis. Hymeneos nuptiarū deus. Bacchos idē quod bacch⁹. Learchos
 athamatis filius. Leucippos nomē viroz. Ahaēdro fluius phry-
 gie. Marcissos floris et viri nomē. Olympos mōs multis in locis. Pe-
 losos p. montoriū sicilie. Parnassos phocidis mons. Priapos insu-
 la. opidū hortoz deus. Polyphemos vn⁹ ex cyclopib⁹. Rhadaman

thosionis filii. Tyrānos violētus dominator. abydos ciuitas helles-
pōti. Zacynthos insula in mari ionio. que omnia rationis huius signa
ri accētum penultima pferunt: ex eo decepti quod sit lōga. Nam quis
apud vergiliū in tertio aeneidīs nō legit iam medio apparet fluctu ne-
morosa Zacynthos penultima acuta p zacynthos eadē graui: apud
Quidiū quoq; in hero. et quos tulit alta zacynthos pro zacynthos. z
apud Martialē. Cōsuluit nares an olerēt aera corithō pro corithon.
apud Ithoratiū tamē qz declinatione latina vsus est: legim⁹ cōtigit ad i-
re corinthū penultima acuta. Quidi⁹ in epistola Leādrī. In speculis
omnis abydos erat. atq; rursus ad leādrū Ihero. Si q̄s abydo vene-
rit: aut quero si quis abydō eat. sed qz ablatiuus mere latinus est: ac-
cētū latino est proferendum abydo quemadmodum apud Clergi-
lium p̄i. georgi. z ostriferi fauces tentantur abydi. Nam quod Lu-
canus in. ij. dixit: sestonq; admouit abydo: quāquam datiuus ille cō-
munis est graecis z latinis: nihilomin⁹ tamē ex ijs que dicta sunt accē-
tu latino est pferend⁹. Atq; e diuerso cōplura sunt penultima habē-
tia breuē eandēq; acuentia. vt a phego quod est comedo. z aphozeo
quod est phero. et aphone siue phonos quod ē cedes cōposita: cuius-
modi sunt pāphagos. sarcophagos. lotophagos. dozyphoros. nice-
phoros. carpophoros. nebrophonos. leontophonos. myophonos. z
ad hunc modū alia innumera que sub regulā nō cadūt. Ex sermonis
praeterea graeci idiomate nō pauciora sunt acuentia vltimā. vt iape-
tos. oceanos sperchios. silenos. rhodanos. apidanos. aeacos. z deno-
minatiua exeūtie in mos. vt barbarismos. solecismos. pleonasmos.
porthmos. isthmos. et nomina possessiua desinētia in cos. vt grāma-
ticos. dialecticos. rhetoricos. dicticos. historicos. z multa alia que nu-
mero cōprehēdere nō est: quoꝝ accētus cum terminatione in rectis z
obliq; ab autorib⁹ vsurpat. s; accusatiui vt paulo ante dixi frequēter
alij casus raro. vt apud cosmographos hesperu ceras. i. p̄mōtorium
hesperi. z heliutrapeza. i. solis mēsa. z in plurali theō ochema. i. deoꝝ
curr⁹. Tertia dēclinatio terminatiōes habet aliquāto plures quā
graecoꝝ quinta. que ad tertiā n̄am referūtur: de qb⁹ p ordinē nunc
est differēdū. Igit̄ in. a. desinētia: que cōmunis ē graecoꝝ z latinoꝝ
mittētia genitiuū in. atos. tertiā a fine acūt in obliq;. vt dogma dog-
matos. aenigma. atos. diadema. atos. Latini ex hac terminatione ge-
nitiuū pluralē plerūq; vsurpāt: q̄ p̄pterea qd̄ in. on. p. o. lōgū termi-
nat̄ quēadmodū z omnes alię partes orationis que p̄ casus declinā-
tur: accētum in penultima attrahit. vt epigrāma. atos. z in plurali epi-
grāmata. epigrāmatō. Martialis in primo. tota not⁹ in v̄be martia

lis argutis epigramatō libellis et nomē illud dei quod ē ineffabile te-
tragramatō cognominat. Clemēs quo qz a nostris frequēter in libris
peristromatō citat. In. i. latinum siue. γ. graecū desinētia quę ple-
rūqz barbara sunt: atqz apud graecos decliabilia sunt mittētia geniti-
num in. ios. vel in. yos. accētū habent in prima sibi syllaba. vt commi.
ios. pro gummi. stimmi. ios. pro stibio. cici. ios. pro galla. meli. ios. pro
melle. moly. yos. p radice quadā. Cui? cōposita retrahūt accētū ter-
tiā a fine. vt hydromeli. oenomeli oxymeli. Poly syllaba qz vt cinnia
bari. pipi. sinapi. qz nos latinū faciētes in sinapis penultima circūflexa
vertim?. Latini ex hac terminatiōe casus tātū recto similes vsurpant.

In. o. longū desinētia quę grecorū terminatio ppria est: generis
foeminini vltimā acuūt: mittūqz genitiuū i. oos. aut i. us. p syncresin cō-
tractaz accentu circūflexo. vt dido didoos vel didus. didoi vel didoi
contractam didoa vel dido odido vel didoi. z eodem modo sapho
saphoos vel saphus. manto mantoos vel mantus. clio clioos vel
clius. erato eratoos vel eratus. echo echoos vel echus. calypso ca-
lypsoos vel calypsus. spio spioos vel spi?. io ioos vel ius. ino oos vel
inus. lāpedo lāpedoos vel lāpedus. clotho clothoos vel clothus. La-
tini ex hac terminatione omnes casus synaerizatos cū suis accētibus
vsurpāt. Quidi? in pmo d arte nec mihi sunt visae clio cliusqz sorozes
Idē in heroidib?. An nisi legisses aurois nomina saphus. Clergi. vis
aene. fatidice mātus z tusci fili? amnis. Idē quoqz in qrtō accusatiuū
vsurpauit. Et nomine dido saepe vocatur. z in priapeijs atlātiadēqz
calypso. Hec de graecis nominib? in vocalib? terminatis: quae ad ter-
tiā declinationē latinā referri possunt. nūc de ijs: quę desinūt in conso-
nantes: nō quidē omnes: sed in tres tātū liqdas. n. r. s. z vnā dupli-
cem. x. nā in. l. z. m. nullum graecū nomen terminat: sicut neqz in ali-
quam ex mutarū numero.

In. an. i. gīt oia vltimā acuūt. vt titā titanos. paeā paeanos pelecā
pelecanos. pāpanos. cui? genitiuū Clergii? in. viij. aenei. vsurpauit
dicēs panos d more lycei. accētū acuto in fine ex regula supi? tradita
Accusatiuū quoqz in bucolicis. Ad euz vna in siluis imitabere pana
canēdo ex eadem regula accentu in prima.

In. en. p. e. lōgū acuūt vltimā plerūqz vt hymē hymenos. lichen
lichenos. aden adenos. solen solenos. trozen trozenos. siren sirenos.
Nonnūquam penultimā acuūt. vt hellen hellenos. In. in. p. i. iota
q alterā qz habēt terminationē in. is. vltimā acuūt vt dīphi vel del-
phis dīphinis telchi vltelchis techinis. salamin vlt salamis salaminis.

eleusin vel eleusis eleusinis. In. yn. quoque p̄ ypsilō eādē rationē sequū-
tur. vt phorcyn vel phorcys phorcynis. poltyn v̄l poltys polytinis.
In. on. longū quedā acuunt finalē. vt sarpedon. gerion. amazō. ante-
don. chalcedon. carchedon. quedā acuūt penultimā. vt platon. zenō.
theon. acherō. medō. laocoon. demophoō. hippocoō. que tria atq; his
similia circumflectūt vltimā: si due vltimę contrahantur in vnam per
syneresim. vt laocoon. demophon. hippocon. Ex quib; alię mittunt ge-
nitium in. ontos. vt acheron. acherontos. medō medontos. laocoō
laocoontos. demophoon. demophoontos. hippocon hippocoontos

Quedam in onos per. o. longam. vt platō platonos. zenō zenonos.
theō theonos. daphnō daphnonos. qdā ionos p. o. breuē. vt daemō
demonos. canō canonos. iason iasonos. agamenon agamenonos.

In. vn. per. oy. diphthongon quanquā apud graecos sunt cōplura
mittētia genitiuū in vntos. haec terminatio nūquā a latinis vsurpāt.

In. ar. nūquā fere vsurpāt a latinis: nā qd apud medicos frequēter
vsurpāt hepar hepatos latinis vox ē icognita p̄ eo qd ē iecur iecoris.

In. er. longū desinētia vltimā acuunt. vt soter soteris. aer aeros.
aether aetheros. crater crateros. character characteros. cremaster cre-
masteros. climater climateros. physeter physeteros. spinther spin-
theros. Iber vero iberos in recto penultimā acuit in obliquis ante pe-
nultimam: quam nos producimus.

In. ir. per. i. iota. aut. yz. per. y. psilō rar a sunt acuentia penultimam:
vt gadir gadiros. marty2 martyros.

In. oz. acuūt proximam a fine. vt nestor nestoros. hector hectoros.
rhetor rhetoros. polymestor polymestoros.

In. as. masculina penultimā acuūt. vt adamas adamātos. polyda-
mas polydamātos. abas abantos. apesas apesantos athamas atha-
mantos. atlas atlantos. chalcas chalcantos. cyphas cyphātos. cori-
phas coriphantos. elephas elephantos. gigas gigantes. pallas
pallantos. periphas periphantos. phorbās phorbantos. thaumas
thaumātos. thoas thoātos. Soemina vero vltimā acuūt assumūtq;
in genitio. d. vt acras acrados. dyas dyados. trias triados. ogdo-
as ogdoados. heptas heptados. pallas pallados. lampas lampa-
dos. quam rationē sequitur vnū ex masculinis arcas arcados.

In. es. lōgā masculina penultimā acuūt plerūq;: ea que mittūt geni-
tiuū in. etos. vt crates crateros. chremes chremetos. dares daretos.
cures curetos. laches lachetos. lebes leberos. magnes magnetos. ta-
estap etos. thales thaletos. Et nomina quedā latina: que in grae-

cum sermone traducta amittunt. n. atque rursus in obliquis resumunt. ut clemes clementos. cresces crescentos. pudes pudetos. prudēs prudētos. vales valentos. Penultimā quoque acunt eaque mittunt genitiuum in eos. ut composita a sthenos qualia sunt anristhenes antistheneos. callisthenes callistheneos. demosthenes demostheneos. et a genos. ut antigenes. origenes. hermogenes. z a telos. ut aristoteles. praxiteles. pyrgoteles. Composita vero a cleos synerizata circumflectunt ultimam. ut agathocles. pericles. sophocles.

In. is. polysyllaba foemina non habentia duas terminationes que mittunt genitiuum in idos acunt ultimā. ut cnemis cnemidos. crepis crepidos. et patronymica siue habentia formā patronymicorum. ut priamis priamidos. aeneis aeneidos. thebaeis thebaidos. prophetis prophetidos. poetis poetidos. calamis calamidos. eumēis eumenidos. salmacis salmacidos. biblis biblidos. Quaedam tamen ex his acunt penultimā. ut themis themidos. cypriis cypridos. phasis phasidos. curetis curetidos. elis elidos. Quaedam acunt antepenultimā. ut sibiris. charibdis. thamyris. adonis. theognis: quorum masculina mittunt genitiuum in idos. ut paris paridos. theognis theognidos. adonis adonidos. Aduertendum tamen quod mittentia genitiuum in idos. per os purum mittere possunt genitiuum in. ios. more ionico. ut paris paridos vel parios. memphis memphidos vel memphios.

In. ois. mittentia genitiuum in. entos. penultimam acunt. ut pyrois pyroentos. simois simoentos. opois opoentos.

In. ys. per ypsilon quedam circumflectunt ultimā. ut ichthys ichthios quedam grauant eandem ut botrys botryos tiphys tiphys. quedam acunt: ut chlamys clamydos. tethys tethyos. erinnyserinnyos.

Hec habui candidissimi auditores: que de accentu graeco simul z latino vobis contra communem omnium opinionem traderem. Vos autem si michi auscultaueritis: precepta superius tradita sequemini: etiam si recetiores grammatistarum obstreperit: meque alijs in locis aliter sensisse fuerit calumniatus.

Ex impressione hispalensi eodem Antonio formas castigante. Anno a salute christiana. M. d. xiiij. decimo calendas nouembriis.

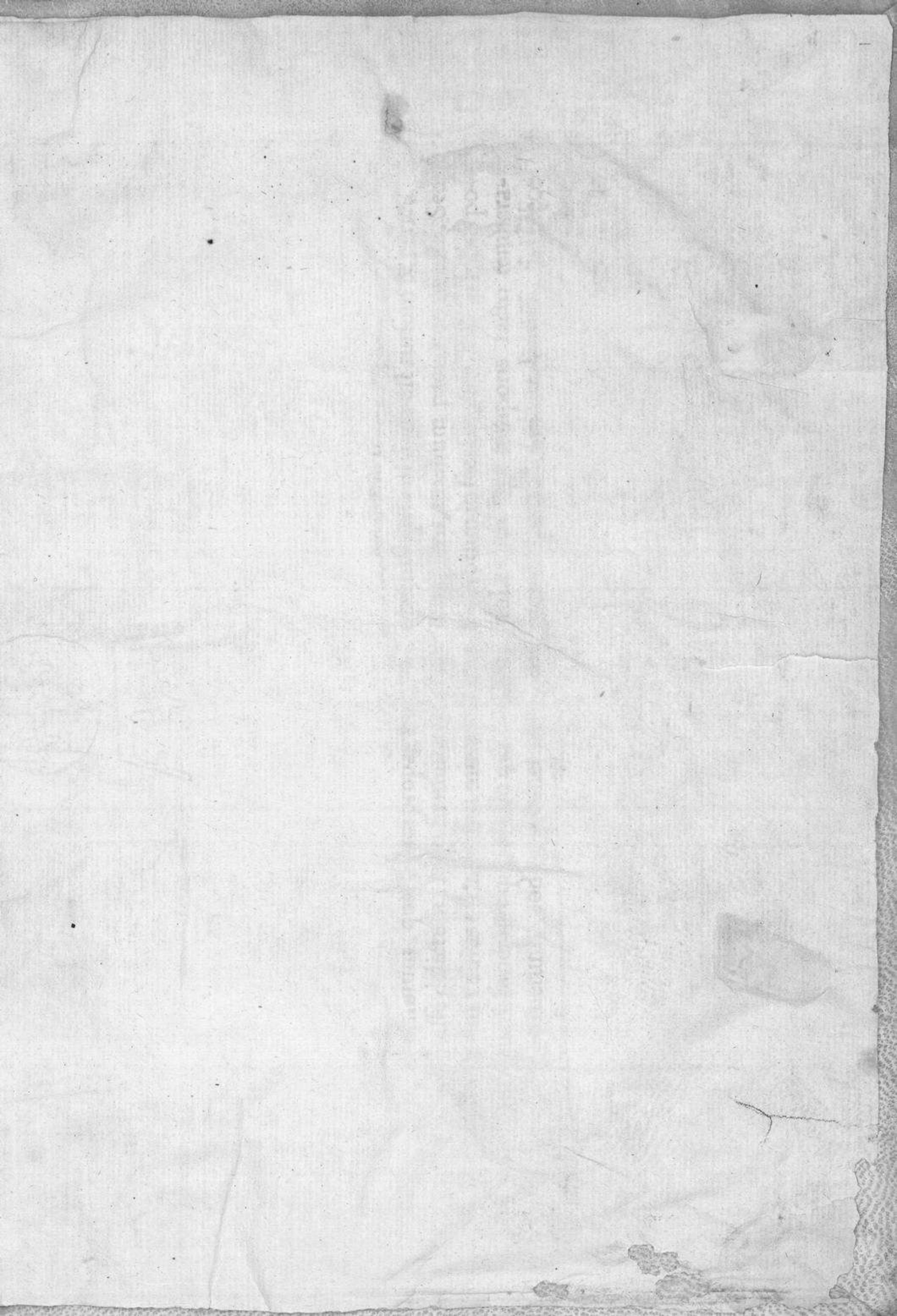
Colore di Falbe
Sporra veneranda

h m m m

2

B

BIBL

D

TOLEDO

BIOTECA PROVINCIAL

115

115

115

115

115

115

115

115

115

115

115

115

115

115

115

115

115

115

TOLEDO

BIOTECA PUBLICA

Dep.

INC

342

115

115

115

115

115

115

115

115

15112